

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 71.628 van 5 februari 1998
in de zaak A. 75.770/VII-15.952.**

In zake : 1. Herman KERKHOVE,
2. Roberte SPILEERS,
3. André DUPONT,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat T. DE WAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Herman KERKHOVE, Roberte SPILEERS en André DUPONT op 22 september 1997 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling van 8 juli 1997, waarbij het beroep aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 23 januari 1997 houdende weigering van de vergunning aan de n.v. COMPOBEL, Berkebossenlaan, 9 te 2400 Mol, om in het industriepark "Klein-Frankrijk" te Ronse, op een perceel gekend onder afdeling 2, sectie C, nr. 919 L, een inrichting, omvattende opslag en biologische behandeling van groente- fruit- en tuinafval alsmede aërobe compostering van GFT, te exploiteren gegrond wordt verklaard en de gevraagde vergunning wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 december 1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat C. HENDRICKX die, loco Advocaat C. COEN verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de n.v. COMPOBEL, aan wie de bestreden vergunning werd verleend, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat luidens artikel 10 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State degene aan wie kennis

is gegeven van de vordering tot schorsing alleen binnen vijftien dagen na ontvangst van die kennisgeving een vordering tot tussenkomst in de schorsingsprocedure kan instellen; dat op 29 september 1997 aan de n.v. COMPOBEL bij een ter post aangetekende brief met ontvangstmelding een kopie van de vordering tot schorsing werd gezonden en dat zij blijkens de ontvangstmelding deze op 30 september 1997 in ontvangst heeft genomen; dat de n.v. COMPOBEL haar verzoek tot tussenkomst pas op donderdag 16 oktober 1997, bijgevolg buiten de gestelde termijn, heeft ingediend; dat het verzoek dient te worden afgewezen;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoekers volgende uiteenzetting geven :

"- Zoals hierboven in het feitenrelaas reeds werd aangegeven, zijn verzoekers allen eigenaar en bewoner van huizen rond en in de onmiddellijke nabijheid van de nijverheidszone 'Klein-Frankrijk', waarbinnen de grond is gelegen waarop het bestreden besluit betrekking heeft (zie plan in bijlage).

Eerste verzoeker woont in de straat Rotterij, ten zuidwesten van het gebied en de site.

Tweede verzoekster bewoont een huis vooraan in de straat Waaienbergh, gelegen in een goedgekeurde verkaveling.

Ook de oude hoeve met huisnummer 1, op de hoek van de Waaienbergh en de Maagdenstraat, is haar eigendom (het betreft de ouderlijke woning waar zij is opgegroeid).

De eigendommen van tweede verzoekster liggen zeer dichtbij de site van de vroegere oven, op nauwelijks meer dan 200 meter in zuidelijke richting.

Derde verzoeker tenslotte bewoont een huis aan de Ninoofse Steenweg 525, onmiddellijk ten noorden van het gebied 'Klein-Frankrijk', tegenover de eerste hellingen van de Muziekberg met het Muziekbos.

- Verzoekers hebben samen met de andere bewoners gedurende jaren geijverd om de uitbating van de afvalverbrandingsoven van IVLA, die gepaard ging met zware luchtverontreiniging die zeer ernstige gevolgen had voor de volksgezondheid en het leef- en woonklimaat van de omwonenden, aan banden te leggen.

Toen dit uiteindelijk lukte, duurde het echter amper meer dan een jaar vooraleer nieuwe plannen voor hinderlijke activiteiten op dezelfde site de kop opstaken, namelijk deze voor een gecombineerde installatie voor compostering van grote hoeveelheden GFT-afval (COMPOBEL) en voor op- en overslag van afvalstoffen (VAN GANSEWINKEL).

Verzoekers weten welke energie het kost om te moeten vechten tegen een reeds bestaande exploitatie die alle mogelijke vormen van ontoelaatbare milieuhinder veroorzaakt, en willen dit niet voor een tweede maal meemaken.

Indien zij nu middels een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden milieuvergunning kunnen voorkomen dat de composteringsinstallatie op het perceel ingeplant wordt en in gebruik genomen wordt, worden hen meerdere jaren van nieuwe ernstige milieuhinder bespaard, en kunnen zij het woongenot waarvan zij nu genieten behouden.

- Luidens de aanvraag zelf zou de installatie waarvoor de bestreden vergunning werd afgeleverd, bestemd zijn om tot 40 ton groenten-, fruit- en tuinafval per dag te verwerken.

Deze enorme hoeveelheid spreekt bijna tot de verbeelding, en verzoekers durven zich bijna niet voorstellen hoe groot deze berg aan rottend afval wel is die dus dagelijks in hun leefomgeving zou worden binnengebracht.

Reeds ten tijde van de exploitatie van de afvalverbrandingsoven hebben verzoekers aan den lijve mogen ondervinden hoe nauw de IVLA het wel neemt met de rechtmatige belangen van de omwonenden van het gebied.

Ook nu vrezen zij te zullen moeten opdraaien voor de door de inrichting veroorzaakte milieuhinder, dit terwijl dit soort afval veel beter naar een minder schadelijke locatie kan (en dient) afgevoerd te worden (zie hierna bij de uiteenzetting van de middelen).

Dat de in de aanvraag omschreven produktiewijze garant zal staan voor het wegnemen van alle hinder, is weinig geloofwaardig.

Het is in dit verband trouwens opvallend dat bij de beschrijving van het proces, ten tijde van het indienen van de aanvraag nog sprake was van het narijpen van het compost 'in open lucht' (zie bv. de 'situering en omschrijving' op pagina 3 van het advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie), terwijl de minister er in het bestreden besluit vanuit schijnt te gaan dat alles overdekt zal geschieden.

Verzoekers weten in elk geval dat her en der in Vlaanderen composteringsinstallaties voor problemen van milieuhinder en volksgezondheid zorgen, en wensen dit voor hun leefomgeving te vermijden.

Zo bijvoorbeeld verleende dezelfde minister recentelijk nog de milieuvergunning voor een rest-stoffencentrum in Rumst, maar werd daarbij de composteringsinstallatie uitdrukkelijk niet vergund, omwille van de mogelijkheid van stankhinder voor de buurt (zie copie krantenknipsel uit de Financieel-Economische Tijd in bijlage).

En in een ander geval veroorzaakt de composteringsinstallatie van de intercommunale Interleuven te Kessel-Lo, die nota bene pas medio 1996 in gebruik is genomen, blijkbaar zoveel hinder voor de omwonenden, dat er nu reeds sprake is van deze opnieuw te sluiten (zie copie van een knipsel dd. 19 juli 1997 uit De Standaard).

Het moge derhalve duidelijk zijn dat een composteringsinstallatie voor groenten-, fruit- en tuinafval inherente en onvermijdelijke hinder meebrengt voor de omwonenden, vooral bestaande in misselijk makende geurhinder afkomstig van de rottende compost, de daarmee gepaard gaande insectenplaag en het aantrekken van schadelijk ongedierte, dit vooral 's zomers, en hinder voor de buurt vanwege zwaar verkeer.

Met betrekking tot dit laatste aspect, zij erop gewezen dat de initiatiefnemer zelf aan de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie heeft verklaard dat het restafval zou afgevoerd worden met extra-grote vrachtwagens met een laadvermogen van 30 ton, dit terwijl een 'gewone' vuilniswagen slechts 12 ton kan vervoeren (zie de weergave op pagina 3 van het bestreden besluit).

Tenslotte is het tevens opmerkelijk dat de aanvrager ten overstaan van diezelfde Gewestelijke Milieuvergunningscommissie nog heeft verklaard dat het 'in de toekomst' ook de bedoeling zou zijn om ter plaatse composteerbaar afval uit de nijverheid te betrekken en te verwerken.

Ook de minister stelt onderaan op pagina 7 van het bestreden besluit dat het voorgestelde concept toelaat om de capaciteit in de toekomst nog te verhogen, en ook industrieel GFT-afval te verwerken.

Huidige vergunning is met andere woorden mogelijk, en waarschijnlijk, slechts de aanzet tot nog

intensievere composteringsactiviteiten op de site, met nog meer hinder voor verzoekers tot gevolg.

Om deze redenen is het nadeel dat verzoekers ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zullen ondervinden, ernstig en moeilijk te herstellen";

2.2.1. Overwegende dat de verwerende en de tussenkomende partij terecht opwerpen dat verzoekers in hun verzoekschrift nalaten de preciese afstand tussen hun woning en de geplande composteringsinstallatie mede te delen en dat de omstandigheid dat zij in de onmiddellijke nabijheid van de nijverheidszone "Klein-Frankrijk" wonen, nog niet impliceert dat zij ook in de onmiddellijke nabijheid wonen van de geplande installatie; dat het plannetje dat verzoekers bij hun verzoekschrift voegen en dat geen schaal bevat, desbetreffend weinig verduidelijking verschaft; dat blijkens de in de huidige stand van de procedure voorliggende gegevens de eigendom van Roberte SPILEERS het dichtst bij de vergunde inrichting is gelegen; dat in het verzoekschrift wordt gesteld dat haar eigendom "op nauwelijks meer dan 200 meter in de zuidelijke richting" van "de site van de vroegere oven" is gelegen; dat ter terechtzitting de raadsman van verzoekers verklaart dat de afstand tussen de eigendom van Roberte SPILEERS en de geplande inrichting 172 m en die van Herman KERKHOVE 260 m bedraagt; dat evenwel het gebrek aan preciseringen in het verzoekschrift niet kan worden goedge maakt door bijkomende verklaringen ter terechtzitting; dat, hoedanook, zelfs rekening gehouden met de afstand van 172 m als dichtste afstand van de eigendom van één der verzoekers tot de kwestieuze composteringsinstallatie, verzoekers niet aannemelijk maken dat zij door de bestreden exploitatie ernstige hinder vanwege insecten en ander ongedierte zullen ondervinden;

2.2.2. Overwegende, wat de aangevoerde geurhinder betreft, dat uit de aanhef van de bestreden beslissing

blijkt dat de installatie zal worden ondergebracht binnen een hal en dat de lucht, vóór hij wordt uitgestoten, langsheen een biofilter gaat; dat desbetreffend in het advies van de administratie gezondheidszorg wordt gesteld :

"Alle activiteiten hebben plaats in een gesloten gebouw. De ventilatoren zijn in het gebouw opgesteld zodat de geluidshinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt zal blijven. De lucht wordt afgezogen en deels gerecycleerd, deels uitgestoten via een biofilter. De geurhinder zal ook tot een aanvaardbaar niveau beperkt blijven.

Rekening houdend met de volksgezondheid is ons advies gunstig indien de exploitant aan de opgelegde uitbatingsvoorwaarden door AMINAL voldoet"

en dat in het advies van het bestuur milieuvergunningen van de AMINAL alsook in het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie wordt overwogen :

"Overwegende dat groente-, fruit- en tuinafval aanleiding kan geven tot sterke geurhinder ten gevolge van natuurlijke rottingsprocessen in een relatief zuurstofarme omgeving; dat de aanvoer van het GFT kan geschieden met van de omgeving afgesloten vrachtwagens; dat het GFT zou gelost worden in de bedrijfshal, die op het ogenblik van het eigenlijke lossen en transporteren naar de tunnels, kan afgesloten worden van de buitenwereld; dat de lucht in de hal gebruikt wordt voor het omzettingsproces; dat slechts lucht naar de omgeving gerejecteerd wordt via een biofilter; dat op deze wijze het risico op geurhinder als herleid tot het aanvaardbare kan ingeschat worden";

dat die overwegingen in acht genomen, alsmede de afstand van verzoekers woningen tot de kwestieuze geplande composteringsinstallatie, verzoekers niet aannemelijk maken dat de exploitatie ervan ernstige geurhinder zal berokkenen;

2.2.3. Overwegende dat de door verzoekers destijds met succes gevoerde strijd tegen de verbrandingsoven te Ronse niet relevant is voor de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeiend uit de thans bestreden beslissing;

2.2.4. Overwegende dat geenszins blijkt dat de dossiers inzake het reststoffencentrum te Rumst en de composteringsinstallatie te Kessel-Lo vergelijkbaar zijn met het thans voorliggend dossier; dat dienvolgens uit die dossiers niet zonder meer kan worden afgeleid dat de thans geïmplementeerde composteringsinstallatie aan verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen;

2.3. Overwegende dat aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen;

2.4. Overwegende dat de raadsman van verzoekers ter terechtzitting nog vraagt dat de vordering zou worden toegewezen daar de verwerende partij geen nota heeft ingediend en enkel het administratief dossier laattijdig heeft neergelegd; dat hij hiervoor verwijst naar het arrest nr. 58.917, VAN HOYWEGHEN en GODTS, van 28 maart 1996; dat evenwel in die zaak de verwerende partij ter terechtzitting verklaarde dat aan de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel was voldaan, terwijl te dezen de raadsman van de verwerende partij ten stelligste betwist dat aan die voorwaarde is voldaan; dat het niet indienen van een nota dan ook niet automatisch de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan medebrengen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. COMPOBEL in het administratief kort geding wordt afgewezen.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijf februari 1900 achtennegtig,
door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
V. WAUTERS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.